

INCLUSIÓ I DESCENTRALITZACIÓ: REPTE EDUCATIU I APOSTA POLÍTICA

Dos anys després de que l'actual govern autonòmic fes bandera de l'educació com d'una de les prioritats principals de la seva acció de govern, sobre la taula ens apareixen encara un gran nombre de deures per fer, com a conseqüència, en part, de la deficitària gestió educativa que venim arrossegant. Bàsicament, en un primer cop d'ull, ens poden semblar dèficits estructurals, vinculats més o menys directament a la qualitat del servei. Un cop apreciats aquests, una segona mirada, però, pot fer-nos adonar que el dèficit no és només d'estructures, sinó que és un dèficit primordialment polític. Apostar, per exemple, per l'escola inclusiva no és sols una aposta tècnica, és bàsicament una aposta política. Com ho és la descentralització educativa. Inclusió i descentralització responen a una determinada concepció de les relacions socials i educatives en un territori; i demanem, tant l'una com l'altra, d'un contundent i radical compromís polític. Contundent i radical, perquè no es pot parlar d'inclusió i descentralització a mitges tintes. Les mitges tintes impliquen el fracàs de l'aposta. Contundent i radical, perquè comporten estar fermament convençuts d'avançar en la consecució de canvis significatius en estructures i institucions educatives i socials, així com en maneres de pensar i fer, històricament establertes. Inclusió i descentralització demanen del compromís, convenciment i actuació per part de les administracions educatives autonòmiques, però també, ineludiblement, de les administracions locals, i més avui que, sortosament, el territori comença a tenir el paper rellevant que li correspon.

Apostar per la qualificació de la xarxa educativa pública –i d'aquella sostinguda amb fons públics-, per la formació integral i permanent de la població, per la descentralització educativa i la consegüent gestió i planificació des dels territoris, o per la inclusió educativa i social de tota la població, al marge de les necessitats educatives especials que per causes diverses pugui presentar, demana de disposar de criteris, voluntats i models que ajustin la planificació a les noves exigències que aquests reptes comporten. Els governs locals, comarcals i autonòmic no resten al marge d'aquests reptes, avui són elements claus per avançar en la seva consecució. Els toca fer els deures, i tenir les idees clares sobre el model educatiu i social que plantegen a la comunitat. Sortosament no hi ha volta endarrera, però primer de tot cal creure'ns que no hi ha volta endarrera.

Joan Serra Capallera
Director d'Àmbits de Psicopedagogia